

Henrik Fexeus

Sacrificiul

Traducere din limba suedeză și note de
Alin-Daniel Dragomir



Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Mihaela Stan

Design și ilustrație copertă:
Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Liviu-Constantin Rusu

Corectură:
Oana Aanei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FEXEUS, HENRIK

Sacrificiul / Henrik Fexeus ; trad. din lb. suedeză și note de Alin-Daniel Dragomir. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2546-3
I. Dragomir, Alin-Daniel (trad. ; note)
821.113.6

Titlu original: Offerdjuret
Autor: Henrik Fexeus

Copyright © 2024 Henrik Fexeus
First published by Bookmark, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Copyright © Editura Trei, 2025 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2546-3

ATUNCI

Mă ascund în spatele draperiei ca să nu mă vadă. Mă simt prost fiindcă știu că eu sunt cel care a greșit. Dar, de fapt, nu a fost ceva intenționat. Pietrișul scrâșnește sub picioarele lor în timp ce se îndreaptă spre mașinile din curte. De-ar pleca odată de aici, ca să îmi poată dispărea golul din stomac.

De obicei primesc înghețată după ce termin. Dar astăzi mama s-a supărat. A spus că fac rău când încerc lucruri noi. Trebuie să fac aceleași lucruri când prietenii ei se uită la mine. Nu înțeleg de ce, pentru că eu *pot* face lucruri diferite în același timp. Este mai amuzant. Dar mama nu este de aceeași părere.

Așa că nu am primit înghețată.

Nici măcar nu am mai avut voie să stau la parter atât de mult ca de obicei. Dar asta nu e mare lucru. Cei care vin aici au râsete de adulți și se uită la mama într-un mod care nu-mi place. Nu vreau să fiu acolo dacă nu e nevoie. Nu îmi plac. Așa că acum stau în camera mea și mă uit pe geam.

Prietenii mamei își dau mâna în curte.

În sfârșit, mașinile încep să se miște.

Camera mea este chiar OK. Dar stau mereu aici. Mi-aș dori să pot merge și altundeva câteodată. Nu doar să mă joc pe gazon. Terenul și pădurea de lângă casă sunt foarte mari și mă simt bine acolo, dar știu că există lucruri și dincolo de ele. Copacii din jurul casei nu se întind la infinit. Nici lacul din spate. Iar drumul acela cu pietriș pe care pleacă mașinile duce undeva. Vreau să știu unde.

Mă uit la stopurile roșii ale ultimei mașini până când nu se mai zăresc. În sfârșit, golul din stomac dispare. Apoi răsfoiesc o revistă de benzi desenate. Rup o bucată de hârtie. Cânt la chitara albastră pe care am primit-o cadou, dar sună ciudat, așa că mă opresc.

Mama ciocănește la ușă. Mă așteptam să o facă.

— Trebuie să vorbim prin ușa închisă.

Vocea se aude încet, ușile de la ultimul etaj sunt vechi și groase. Nici măcar nu catadicsește să intre.

— Trebuie să vin mereu cu lucruri noi pentru a le menține treaz interesul, spune ea. Iar tu nu mă ajuți câtuși de puțin când ești așa. Data viitoare, ai grijă să fii mai... adunat. Dacă nu poți face nici măcar asta, la ce-mi mai ești de folos?

O parte din mine vrea să răspundă. E mama mea, nu poate să spună așa ceva. Dar nu vreau să aflu ce s-ar întâmpla dacă mama nu ar mai avea nevoie de mine.

Adunat, îmi șoptesc. Savurez cuvântul. *Trebuie să fii mai adunat.*

LUNI

David are nevoie de un minut pentru a-și calma respirația. Apoi clipește de câteva ori în întuneric și întoarce capul să se uite la ceas, dar persoana care stă în-tinsă lângă el în pat îi blochează vederea spre pervazul ferestrei. Se ridică în coate ca să vadă. Numerele roșii arată 2:45. Este încă noapte.

David se afundă înapoi în pernă și constată că aceasta este umedă de transpirație. Se întreabă dacă a scos vreun sunet de data aceasta. Dacă a țipat. Dar silueta de pe cealaltă parte a patului doar oftează adânc și aruncă pătura de pe ea. Nu s-a trezit. David se holbează în întuneric, spre tavan. Să adormi din nou înseamnă doar să uiți. Nu și-a luat pastilele înainte de culcare. Erau amândoi ocupați cu alte lucruri atunci. Dar acum ar avea nevoie de ele. Adrenalina îi curge prin corp, activându-i fiecare mușchi, ca și cum ar trebui să scape. Sau să lupte.

Îi studiază silueta lui Florence de lângă el, raza de lumină a lunii care intră în dormitor aproape că o face să strălucească. Ca și cum ar fi din argint. Părul ei stă răsfi-rat ca un evantai pe pernă, încadrându-i trăsăturile sculptate. Imaginea ei îi face pieptul să se strângă. Noroc că ea nu-l vede. Probabil că arată incredibil de ridicol.

El și Florence s-au cunoscut printr-o aplicație în urmă cu câteva săptămâni. Niciunul dintre ei nu căuta o relație, ea era proaspăt divorțată, iar el renunțase de mult timp să mai încerce să facă relațiile să dureze. Așa că se întâlnesc de la egal la egal. Nu își fac promisiuni mai lungi decât orele în care se văd. La inițiativa ei, se văd întotdeauna la el, în casa terasată din Vallentuna. Probabil că nu se simte la fel de personal ca în cazul în care el s-ar fi dus la ea. Iar ea poate pleca oricând dorește. Îl surprinde că se află încă acolo, în ciuda orei târzii. O privește din nou și inima îi bate nebunește în piept.

Ai 35 de ani, își spune. Nu te mai comporta ca un adolescent. Știi că n-ar funcționa niciodată.

David se strecoară din pat și se îndreaptă spre bucătărie. Până acolo, trece pe lângă living. Vede puzzle-ul ne-terminat de pe măsuța din fața canapelei și se simte atras de el. Dar rezistă ispitei și merge mai departe. În bucătărie, își toarnă un pahar cu apă și îl bea cu înghițituri mari. Fereastra bucătăriei dă spre fața casei și spre terenul de joacă în jurul căruia sunt construite toate casele din zonă. Toboganul și platforma de cățărat se disting în lumina lunii și arată cu adevărat sinistru. E de așteptat să ai copii dacă locuiești aici. Să stai pe mica terasă și să-i privești cum se joacă în parc. Nu să stai dezbrăcat în bucătărie în miez de noapte încercând să alungi coșmarurile. Dar David nu are copii. Nicio progenitură care să arunce cu mașinuțe în alți copii în lada cu nisip. Doar gândul de a fi responsabil pentru un alt individ îl îngrozește. Nu-și amintește practic nimic din propria copilărie. Deci cum ar îndrăzni să își asume responsabilitatea pentru a altcuiva?

Știe că unora li se pare bizar că nu are amintiri de când era mic. Dar el nu consideră că asta reprezintă o problemă. Aproape nimeni nu-și amintește nimic din primii cinci ani de viață. Și ce dacă pentru el acest interval cuprinde încă cinci sau șapte ani? Nu contează prea mult. Nu are nevoie de o copilărie pentru a fi fericit ca adult.

Să dea dracu'! Acum e complet treaz. Din instinct, deschide laptopul de pe masa din bucătărie și mijește ochii în strălucirea puternică, înainte să apuce să reducă luminozitatea ecranului. Se uită prin e-mailuri, deși are convingerea că nu a primit nimic de importanță vitală în timpul nopții.

Majoritatea mesajelor noi din inbox au fost marcate de aplicația de e-mail ca fiind spam. Aproape că îl ratează, dar a primit și un e-mail obișnuit. De la cineva pe nume Paulina Mentzer. David n-a mai auzit niciodată acest nume. Titlul conține doar un singur cuvânt: „Contact“. Marcajul de timp indică faptul că a fost trimis la ora 2:14. Acum o jumătate de oră. În mijlocul nopții. Probabil că este doar un e-mail de tip spam care a reușit să treacă de filtru, poate o reclamă pentru vreun site de întâlniri cu rusoaice. Dar nu-i place să nu știe, așa că îl deschide în timp ce mai ia o gură de apă și citește primul rând.

Bună, David,

*Nu mă cunoști, dar tatăl meu a cunoscut-o pe mama
ta în sud, în Smâland.*

Se încruntă și pune paharul jos. Mama lui. Ea este ultima persoană la care ar vrea să se gândească acum. E de ajuns că mâine o să vorbească cu ea la telefon. Clipește

des de câteva ori fiindcă somnul a început în sfârșit să-și găsească drumul înapoi spre el, dar mai citește un rând.

Trebuie să iau legătura cu tine pentru a discuta despre ce s-a întâmplat când erai mic. Realizez că este un subiect sensibil, totuși este vorba de părinții noștri.

David își înăbușă un căscat. Cum să fie sensibil? Poate pentru ea. Nu pentru el. Această Paulina poate să vrea să vorbească despre părinții lor cât dorește. Pe el nu-l interesează. Și nu că s-ar purta el irațional, dar știe foarte bine că nici pe mama lui nu o interesează. Închide fereastra de e-mail, laptopul și se întoarce la Florence, în dormitor. Se oprește în prag și o privește din nou, goală în patul lui. Arată atât de firesc, de parcă locul ei ar fi acolo. David scutură din cap la această idee. Are suficientă minte încât să nu înceapă să își facă iluzii. Când Florence se va trezi peste câteva ore, se va îmbrăca și va pleca, fără să-i acorde vreun gând până la următoarea lor întâlnire. Și e OK.

Se așază pe marginea patului și trage sertarul de la noptieră. Cartea este acolo, ca întotdeauna. Cartea pe care o are încă din copilărie. Unul dintre puținele lucruri pe care le-a adus de acasă. Întotdeauna a păstrat-o aproape. Își plimbă mâna peste copertă și încearcă să-și imagineze un David de șapte ani răsfoind paginile, visându-se implicat în vreo aventură. Dar, ca de obicei, eșuează. Cartea nu-i trezește nicio amintire, nicio incursiune într-un trecut apus. Doar un sentiment vag că a fost cândva importantă pentru el.

David închide sertarul și se strecoară în pat, cu grija să nu o trezească pe Florence. Clar are nevoie să doarmă. Florence se apropie instinctiv, iar el întinde o mână,

așezând-o pe șoldul ei care strălucește argintiu. Îi simte pielea caldă și netedă sub degete și felul în care atingerea îi reduce nivelul de stres. Își încolăcește picioarele peste ale lui Florence și își pune un braț peste ea. *Big spoon*. Ea suspină împăcată. Când se va face din nou zi, niciunul dintre ei nu va pretinde că asta s-ar fi întâmplat. Însă noaptea totul este diferit.

Florence tocmai intră pe ușa apartamentului din Östermalm când îi sună telefonul. Fără îndoială, e Léontine, sora ei mai mare. E singura persoană care ar suna atât de devreme dimineața.

Florence și Léontine. Îi învinovățește pe părinți pentru asta. Au fost întotdeauna francofili. Nu numai că s-au căsătorit la Paris, dar adoră filmele franțuzești și își petrec mereu vacanțele fie în Provence, fie la Nisa. Florence e convinsă că fumează și Gauloises fără filtru când ea și frații ei nu sunt acolo. Desigur, copiii lor au primit nume cât se poate de franțuzești. Florence crede că ea a scăpat ieftin. În afara lui Léontine, care este cu zece ani mai mare decât ea, căreia nu i se spune niciodată Leo nici măcar de cei mai apropiați prieteni, mai are o soră, Philomene, cu opt ani mai mare decât Florence și căreia îi spune Phil, fie că îi place, fie că nu, și un frate pe nume Bernard. Acesta e cel mai apropiat ca vârstă de Florence, fiind doar cu doi ani mai mic decât ea. Ironia că pe părinții lor îi cheamă Anders și Svea nu scapă niciunui dintre frați.

Răspunde la telefon în timp ce se asigură că hainele lui Grayson nu au rămas atârinate în hol. Totuși, îi simte parfumul dulceag în aer, nu au trecut prea multe ore de când a plecat. Deși el știa că ea urma să ajungă la apartament seara trecută și că nu ar fi trebuit să fie acolo atunci.

— Ce dracului? murmură ea.

— Poftim? întreabă sora ei la telefon.

— Îmi pare rău, nu ție.

— Ai noroc dacă vrei vreun cadou de Crăciun.

— Cadou de Crăciun? În octombrie?

Florence încearcă să o asculte, dar nu poate scăpa de miros și asta o enervează din ce în ce mai tare, nervi pe care acum îi are rezervați pentru fostul ei soț. Strânge din dinți și încearcă să-și recapete controlul.

— Nu, dar mama și tata se întrebă dacă vii de Crăciun, spune Léontine. De fapt, de-aia te-am și sunat.

Pentru o secundă, Florence se detașează complet. Gândul la Grayson dispare pentru o clipă. Ajunul Crăciunului pare foarte departe, toamna abia a început. Dar părinților lor le place să planifice. Anders și Svea sfidează statisticile, nu numai că sunt căsătoriți de mai bine de 40 de ani, dar sunt încă îndrăgostiți unul de celălalt aproape fără limite.

— Vin, zice ea. Dar, dacă tata îi va lua mamei una dintre cămășile alea de noapte transparente și anul ăsta, eu plec acasă. Există o anumită limită a decenței care nu trebuie încălcată.

Léontine îi râde în ureche.

— O să am grijă să-ți transmit solicitarea. Și... poate că n-ar trebui să întreb, dar presupun că vii singură, nu?

— A trecut abia jumătate de an de când s-a finalizat divorțul, răspunde Florence. Cât de rapidă crezi că sunt?

— Doamne-ajută că nu i-ai luat numele de familie, spune Léontine. Să fiu sinceră, nu am înțeles niciodată ce ai văzut la acel individ.

Florence știe că nu este adevărat, la început Léontine fusese la fel de înnebunită după fostul ei soț ca toți ceilalți. Dar apreciază faptul că sora este de partea sa.

— Știu, ar fi trebuit să mă bazez pe prima impresie, zice ea în timp ce merge prin apartament.

Peste tot vede urme de-ale lui Grayson. Încearcă să respire pe gură. Se cunoscuseră la facultatea de drept, unde Grayson fusese o mare vedetă. Familia lui se mutase din SUA în Suedia cu câțiva ani înainte și toate fetele erau în limbă după el. Dar Florence nu se arătase deloc interesată la început.

— Îmi amintesc că erai supărată pe un coleg de facultate care, după părerea ta, se dovedea extrem de superficial și obsedat de succes, continuă Léontine, râzând din nou. Ceea ce nu însemna prea multe, având în vedere că asta era practic definiția tuturor colegilor tăi.

— În apărarea mea, vreau să precizez că se schimbaseră, spune Florence.

Avuseseră discuția de mai multe ori. Tatăl lui Grayson se îmbolnăvisese de Parkinson. Totul se întâmplase foarte repede. În ultimele săptămâni de viață ale tatălui său, Grayson devenise o altă persoană. Nu mai era important pentru el să facă furori la Sturehof¹. Și nu doar o dată Florence îl găsisese în bibliotecă, citind Daniel Dennet și alți filosofi. Poate că noul și discretul Grayson, care nu mai golea sticle de Pernod Ricard la bar, nu mai era la fel de cool pentru ceilalți, dar Florence constatase că îl simpatizează. Și, bineînțeles, încă arăta ca echivalentul american al unui zeu grec. Începuseră să studieze împreună și un lucru dusese la altul.

— Nu strica deloc că era foarte arătos, spune Léontine în mod inocent. Un porc, dar arătos.

¹ Restaurant din Stockholm.

— Taci, soro, spune Florence în timp ce intră în bucătărie.

Lângă chiuvetă sunt trei sticle de Bollinger.

— Să fii al... izbucnește ea înainte să se poată abțînă. Nu tu, Léontine.

Ea și Grayson se căsătoriseră. Vechiul lui comportament începuse treptat să reapară. Când ea își deschisese cabinetul, el îi spusese — pe șleau — că alegerile ei profesionale îl făceau să arate rău. Că se simțea lipsit de bărbăție.

Florence dă la o parte sticlele pentru a șterge șampania vărsată pe blatul din bucătărie.

— Văd că ești ocupată, spune Léontine. Le transmit mamei și tatei că vii. Și fără cămăși de noapte.

Sora lui Florence face o pauză. Apoi apare și subiectul care nu lipsește niciodată.

— Bine că n-ați făcut copii, atât vreau să mai zic, încheie Léontine, râzând din nou înainte de a închide, dar de data aceasta în spatele râsului se simte o oarecare tensiune.

Și iată-! *Copii*. Léontine are doi copii adolescenți și se luptă cu toți demonii care vin la pachet cu această vârstă. Phil are un fiu care urmează să împlinească zece ani. Bernard și soția lui nu au fost la fel de norocoși, sunt la a patra încercare de fertilizare in vitro. Niciunul dintre frații ei nu poate înțelege de ce Florence a ales să mai aștepte să aibă copii. Știe că ei și-au făcut speranțe când ea s-a căsătorit, dar după divorț au fost vizibil neliniștiți. Bineînțeles, niciunul dintre ei nu vrea să pună direct întrebarea, sunt mult prea bine-crescuți pentru asta. Totuși, insinuările sunt destul de agasante. Ea bănuiește că soția lui Bernard, Hanna, chiar o urăște fiindcă a preferat să nu aibă ceva pentru care ea și Bernard se luptă din răspuțeri

să obțină. Într-un fel, îi înțelege. Dar niciunul dintre ei nu a ales aceeași profesie ca ea. Nu poți avea totul. Ea și-a stabilit prioritățile. Și nu vrea să simtă niciun fel de tristețe din cauza asta. Este greu să găsești timp și pentru copii, și pentru cabinet.

Să nu mai vorbim de faptul că este din nou singură.

La sticlele de Bollinger cu vârful degetelor pentru a evita pe cât posibil să le atingă și le pune în sacul de reciclare pentru sticlă. Având în vedere situația locuințelor din oraș, ei păstrează apartamentul până își găsește fiecare unul nou. Deocamdată, locuiesc în ture. Trebuiau să facă schimbul ieri, dar Florence a ajuns abia de dimineață, pentru că a adormit la David. Nu doarme niciodată prea mult. Mai ales când ziua următoare e luni.

Înțelegerea era să lase apartamentul așa cum îl găsesc. Fără niciun semn că ar fi fost acolo. Totuși, fostul ei soț este expert în a lăsa în urmă lucruri. Mici semne ale vieții al dracului de fantastice pe care pare să o ducă în ultima vreme. Florence așază sacul de reciclare lângă ușa de la intrare cu un zăngănit.

— Jur că o face intenționat, murmură ea.

Trei sticle de șampanie. Cu siguranță fusese vorba de vreo studentă la drept pe care trebuia să o îndoape corespunzător.

Se duce în dormitor să-și pună niște haine curate, care să nu fi fost martorele aventurilor nocturne, înainte de a pleca la serviciu, și acolo vede ceea ce o face în final să își piardă cumpătul. Pe mocheta albă zace un prezervativ derulat. Nefolosit, bineînțeles, dar totuși. Nu se află acolo din întâmplare. Se gândește să-l denunțe pentru hărțuire. Însă încercarea lui de a o trata cu superioritate este prea jalnică. Așa că ia un clește de grătar din

bucătărie și ridică prezervativul. Nici nu se gândește să atingă ceva care ar fi putut să ajungă în apropierea unor părți ale corpului lui Grayson. Pune prezervativul într-un plic și scrie un bilet, pe care îl atașează.

Bună, Grayson!

Ai uitat asta pe mocheta mea. M-am gândit că poate îl vrei înapoi, pentru că pare nefolositor. De altfel, am văzut și sticlele. Oare n-ar trebui să alegi un vin spumant mai ieftin, având în vedere cât de mult se pare că trebuie să le îndopi pe fete în ziua de azi înainte ca ele să spună da?

*Cu cele mai bune intenții,
Florence*

Vrea să trimită plicul la firma unde lucrează Grayson și se asigură că scrie și numele firmei deasupra numelui său. În acest fel, înainte de a-i parveni lui Grayson, plicul este deschis de Cecilia, care lucrează la recepție și se ocupă de corespondență. Cecilia este de partea lui Florence. Și îi place să vorbească.

Se uită la ceas și își dă seama că nu are timp să se schimbe. Va trebui să se descurce așa. A pus deja în geantă un deodorant și trusa cu cosmetice. Își pune și o pereche curată de chiloți și își amintește să ia și scrisoarea cu ea. Grayson ar fi trebuit să știe până acum. Nu te pui cu Florence Tapper.

Paulina se uită peste e-mailul trimis în timpul nopții. Deja regretă. I-au trebuit trei încercări până să reușească, primele două dați a anulat e-mailul și l-a șters înainte de a apuca să îl trimită. În cele din urmă, la două dimineața, a reușit să compună un text de care să fie mulțumită. În care nu a spus nici prea mult, nici prea puțin.

Cel puțin așa credea.

Acum, cinci ore mai târziu, nu mai este atât de sigură. Ar fi trebuit să fie moartă de oboseală după ce a stat trează toată noaptea. Dar acel e-mail blestemat continuă să i se învârtă prin minte ca un roi de țânțari de care nu poate scăpa. Dacă oricine altcineva ar fi rugat-o să contacteze un străin în astfel de circumstanțe, ar fi refuzat. Dar mama ei i-a fost mereu alături. Dacă cineva se purta urât cu Paulina, indiferent că era un bătaș de la școală sau un antrenor nedrept la volei, mama era acolo, gata să îi facă bucați. Chiar și când s-au înrăutățit lucrurile, mama era gata să meargă la război pentru Paulina, în caz de nevoie. Nimeni nu avea dreptul să se ia de fiica ei.

Paulina trebuia să facă asta pentru mama sa. Fusese grav bolnavă timp de un an întreg. După ce murise, în urmă cu două luni, Paulina găsisse o scrisoare. Se afla într-un sertar al biroului și îi era adresată. Pe plic exista mențiunea „A fi deschis după moartea mea“. Cât trăise, mama ei nu pomenise despre asta. La început, Paulina crezuse că scrisoarea cuprinde modificări ale testamentului, dar nici că putea să se înșele mai mult. Conținutul scrisorii

era într-adevăr un fel de moștenire, dar nu ceea ce se aștepta ea.

Scrisoarea o ruga să ia legătura cu un bărbat pe nume David Lund din Vallentuna.

Fără nicio instrucțiune despre cum să facă acest lucru.

A căutat „David Lund, Vallentuna“ pe hitta.se și eniro.se¹ și a obținut un singur rezultat. A presupus că era persoana corectă. Dar el alesese să-și ascundă numărul de telefon, așa că a găsit doar adresa lui. A fost nevoie de încă patru căutări pe Google înainte să afle la ce companie lucra. Din fericire, compania avea adrese de e-mail pentru angajații săi. Și, în definitiv, poate era mai bine să trimită un e-mail decât să sune. Risca să pară nebună la telefon. Căci cum să povestești așa ceva cuiva fără să pari complet țicnit? Cum spuneam, i-au trebuit trei încercări chiar și în scris. Dezavantajul este că acum trebuie să aștepte liniștită ca el să răspundă.

Deja știe pe de rost scrisoarea de la mama ei. Dar o ia de pe măsuta de cafea și o citește oricum. Ultima parte, de mai multe ori.

Dar trebuie să ai grijă. Trebuie să iei în considerare faptul că ei știi cine ești. Când vor afla că ai vorbit cu David Lund, iar ei se pricep la descoperiri de acest fel, își vor da seama că știi. Trebuie să fii cu un pas înaintea lor. Vor veni după tine.

Dar niciun nume. Nicio persoană anume de care să se ferească. Asta înseamnă că Paulina trebuie să presupună

¹ Site-urile hitta.se și eniro.se sunt platforme de căutare în Suedia care oferă informații despre afaceri și persoane.

că orice persoană pe care o vede ar putea fi cineva care o caută. Paulina i-a scris lui David că știe ceva. Întrebarea este cine altcineva mai știe. Cine e cu ochii pe ea?

Cine ar putea fi cu ochii pe ea chiar acum?

Laptopul are deja un mic abțibild care acoperă camera. Dar nu e sigură că e suficient. Există și alte modalități de a urmări pe cineva. Isobel, cea mai bună prietenă a ei, spune mereu că Paulina are o tendință spre dramatism. Probabil că Isobel are dreptate.

Dar asta nu înseamnă că nu o urmărește nimeni.

Se uită pe fereastră, jos, la fluxul de oameni care se deplasează spre serviciu sau spre școală. A început agitația de dimineață. Toată lumea este în mișcare. Apoi vede un bărbat într-un palton gri care merge mult mai încet decât ceilalți. Când trece pe lângă clădirea ei, se uită în sus. Ca și cum ar căuta ceva. Paulina se dă instinctiv în spate.

Fir-ar al dracului!

Nu ar fi trebuit să trimită e-mailul. Paulina nu poate scăpa de sentimentul că a declanșat ceva de proporții. Ceva mare și foarte periculos. Care nu va putea fi oprit.